No. 139. 1846.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 20 November.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

Publicatie.

BURGEMEESTER en WETHOUDERS der Stad VLISSINGEN;

Gelezen de Missive van Heeren Commissarissen over het Brandwezen, dato 16. dezer maand;

Brengen bij deze, ter kennis van de In- en Opgezetenen: dat in de week van 30. November op 5. December aanstaande, eene algemeene Brandschouwing aan de Huizen, Pakhuizen en Gebouwen binnen en op het grondgebied dezer Stad zal plaats hebben, door Brandmeesters en Onderbrandmeesteren, vergezeld van den Heer Kommissaris van Policie en geadsisseerd door de Wijkmeesters der respective wijken of derzelver Bodens;

Wordende mitsdien een ieder aangemaand om gemelde ambtenaren in derzelver betrekking te erkennen en in hunne woningen en gebouwen toe te laten en inspectie te laten nemen, mitsgaders derzelver uitspraak omtrent het aanleggen, verbeteren en veranderen van Vuurplaatsen, schoonmaken van Schoorsteenen, verleggen van Brandstoffen als andersints ten spoedigste na te komen, en in alles zich naauwkeurig te gedragen overeenkomstig het brandreglement dato 10. Maart 1843, op poene dat tegen de nalatigen gestrengelijk zullen worden toegepast de straffen en boeten bij gemeld reglement bepaald en vastgesteld.

En opdat niemand hiervan onkundig zij, zal deze worden afgekondigd en aangeplakt ter plaatse waar zulks gebruikelijk is te geschieden, mitsgaders in de Vlissingsche Courant geplaatst.

VLISSINGEN, den 17. November 1846.

Burgemeester en Wethouders voornoemd,
A. VAN DER SWALME.
Ter ordonnantie van Hun Ed. Achtbare,
S. VAN DER SWALME.
Secretaris.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, den 10. November. Het in de *Litterarische Anstalt* alhier verschenen voortreffelijk « Prentenboek voor kleine kinderen" heeft op de russische grenzen een wonderlijk lot ondergaan. De visiteur namelijk hield de koddige beeldjes van den « *Boeman*" en den « *Stouten klaas*," die de kinderen in het inktvat stopt, voor staatkundige satyrieke teekeningen en weigerde de exemplaren te laten invoeren.

— De barones ...... te Praag, van de familie eens sinds lang overledenen, hoogst verdienstelijken generaals, die in den jare 1809 de schande moest beleven, dat zijnen zoon als aanvoerder eener rooverbende in Moravië doodgeschoten werd, heeft onlangs hare straf ondergaan, bestaande in drie jaren tuchthuisstraf, benevens verlies van den adelstand. Deze barones had namelijk, voor een jaar, in eenen juweliers winkels, uit naam eener aanzienlijke dame, een prachtig tooisel gekocht, eene winkeldochter medegenomen in het prachtige rijtuig, dat zij zich te dien einde had weten te verschaffen, en was zoo naar het gouvernements-gebouw gereden, dat verscheidene uitgangen bezit, en uit een derzelve ontsnapt; maar werd, juist toen zij langs den spoorweg de stad Weenen verlaten wilde, in hechtenis genomen.

— Men schrijft uit Constantinopel dd. 28. Oct. het volgende: Wel verre dat de cholera teruggaat, schrijdt hij met groote stappen voorwaarts. Reeds schijnt hij Tauris bereikt te hebben, waar hij echter tot op dit oogenblik niet meer dan 4 à 6 slagtoffers heeft weggesleept; maar te Teheran zijn zijne verwoestingen vreeselijk. Te Bagdad heeft deze ramp binnen weinige dagen 1400 menschen weggerukt; al de bazars dezer stad zijn gesloten en een groot gedeelte der inwoners heeft dezelve verlaten.

ENGELAND.

— In weêrwil van de pogingen, die het britsche bestuur aanwendt, ten einde hulp aan Ierland te verschaffen, is de staat van dit ongelukkige land wezen aan, volkomende. De *Whiteboys* hebben zich weder op onderscheidene punten vertoond en verschillende diefstallen en gruweldaden gepleegd. Te Thomfield hebben zij het huis geplunderd van sir *Richard Bourke*, die toch een der menschlievendste grondeigenaren is van Ierland. Hij deelt levensmiddelen uit aan de behoeftigen van zijn kerspel, onderhoudt geheel en al op zijne kosten eene school, waar zestig jonge meisjes onderwezen worden en voorziet in de kleeding van vele werklieden. Eenige grondeigenaren hebben, om het zoo te noemen, eene belegering in hunne huizen doorstaan. De *Whiteboys* werpen barricades op aan de groote wegen en de post kan niet meer van Limerick naar Dublin komen, zonder van een sterk geleide voorzien te wezen, dat ruim baan maakt door middel van geweerschoten. Granen of andere levensmiddelen kunnen niet anders als onder geleide (en dan nog niet altijd veilig) worden verzonden.

— Er zijn berigten uit Lissabon van den 7. jl. ontvangen. Deze tijdingen zijn ongunstig, en het geheele koningrijk schijnt in de wapening zoo voor als tegen het gouvernement te hebben deelgenomen. In den morgen van den 7. waren de troepen onder het bevel van *Saldanha* (die tot hertog verheven en door de koningin tot onder-koning in de noordelijke provincien benoemd is geworden) ten getale van omstreeks 4000 man uit de hoofdstad getrokken, om den graaf *Das Antes* aan te vallen, wiens hoofdkwartier te Leyria was opgeslagen. Santarem was door de troepen der koningin ontruimd en door de opstandelingen dadelijk bezet geworden; de schorsing der constitutionele waarborgen is op nieuw voor eene maand verlengd. Alle boeren, die met de wapens in de hand worden gevangen genomen, worden doodgeschoten. Een vrij groot aantal aanzienlijke personen hebben zich bij het volk aangesloten en leiden hetzelve, zijnde er overigens in bijna elke stad van het koningrijk junta's gevormd. De *Diario* deelt eenen brief mede, luidens welken zich 200,000 stuks wapenen onder het volk bevonden. — Brieven uit andere bronnen voortvloeijende, schilderen den toestand der koningin af, als op het uiterste te zijn, en dat alles zoude afhangen van den uitslag der verwacht wordende ontmoeting tusschen *Saldanha* en den graaf *Das Antas*.

— *John O'Grady*, een rijk landbouwer te Martin-Foron, nabij Limerick, trouwde vijf maanden geleden eene dochter van eenen anderen landbouwer, *Henry Quidlau* genaamd; zij bragt hem 900 ponden sterling ten huwelijksgift. De twee broeders van den man woonden in hetzelfde huis; onderlinge afkeer die tusschen deze en de vrouw oprees, veroorzaakte niet zelden huisselijke twisten. *O'Grady*, na een langen tegenstand, ging er toe over om, op aandringen zijner vrouw, de twee broeders te verwijderen; maar hij kon zich aan hunne afwezigheid niet gewennen, en zijn huisselijk geluk was vervlogen. — Hij verdacht *Anna Hagan*, nicht zijner vrouw, en in huis als dienstbode gebruikt, van hem te hebben willen vergiftigen, door het mengen van soda-poeijer in een koek voor zijn ontbijt bestemd. De klagt tegen haar ingebragt had geen uitwerksel, maar hij zond haar weg en nam in hare plaats een jong en schoon meisje. Mistress *O'Grady* wilde hare nicht weder in dienst nemen, toen hare onschuld erkend was; haar man er niet in toegestemd hebbende, verliet zij het huis, en keerde naar hare ouders terug. Na verloop van drie uren was het huishouden weder geheel op den ouden voet gesteld, zoo wel de nicht als de vrouw keerden terug.

Zaturdag laatstleden, den dag voor Allerheiligen, verlangde *O'Grady* zijne twee broeders tegen den volgenden dag op een maal te noodigen. Nogmaals stemde hij in den tegenstand zijner vrouw toe. 's Morgens, toen deze laatste nog in haar bed lag, trad *O'Grady* in haar vertrek en sneed haar met een scheermes de keel af. *Anna Hagan* kwam op het gerucht toegesneld, maar *O'Grady* bedreigde haar te vermoorden; zij vlugtte naar de schuur, waar hij haar volgde en met gaffelslagen doodde. Na die dubbele misdaad vlood de moordenaar met bloed bedekt van de plaats, getuige van zijne misdrijven, en is te Limerick aangehouden.

NEDERLANDEN.

ARNHEM, den 14. November. Heden is de zaak van den kapellaan *Gepkens* voor het Prov. geregtshof alhier vervolgd, en zijn de getuigen tot ontlasting verhoord. Daar veel van de beschuldiging van *Maria Wicherink* afhangt, die den kapellaan betigt, niet alleen, haar in de biechtkamer onteerd te hebben, maar haar in de Epsweide te hebben willen vermoorden door met een mes de keel te willen afsnijden en met een stuk van een hooivork te hebben doorstoken, terwijl de kapellaan beweert, dat hij haar heeft ontzet, toen een ander haar wilde vermoorden — zoo heeft de voorzitter de heer *van Rappard*, onder eene zeer ernstige en gemoedelijke toespraak, het gewigtige van haar getuigenis voorgehouden, haar tot het zeggen der waarheid aangemaand, en doen gevoelen, hoe zeer ondankbaar zij zoude handelen, door hem te beschuldigen, die haar biechtvader is geweest, en die beweert, haar redder te zijn geworden, door haar uit de handen van een moordenaar te hebben gered. De getuige werd diep geroerd door deze aanspraak, storte vele tranen, doch bleef volhouden, dat de kapellaan de misdadiger was. De kapellaan *Gepkens* werd nu weder verhoord, en ontkende alles. Hij werd door den heer voorzitter berispt over zijn spottenden glimlach.

Daarna is het woord verleend aan den heer procureur-generaal, die, na het zwaarwigtige der beschuldiging, vooral in verband tot de achtingswaardige betrekking, welke de beklaagde in de maatschappij bekleedt, te hebben geschetst, in eene rede, die twee uren heeft aangehouden, al de daadzaken, die tot deze zaak in betrekking staan, met veel naauwkeurigheid heeft opgesomd.

Ten half vier ure is de zitting gesloten en de voortzetting bepaald op Maandag morgen te 10 ure, wanneer de heer procureur-generaal deszelfs rede zal vervolgen.

— Den 16 November. Heden zijn de pleidooijen in de zaak van *C. Gepkens* voortgezet en ten einde gebragt. De heer procureur-gen. heeft in het tweede deel van deszelfs rede het betoog gevoerd, dat, zoowel de misdaad van poging tot doodslag als de bezwarende omstandigheid van voorbedachten rade, wettig en overtuigend was bewezen. Het derde en voornaamste deel was toegewijd aan de stelling dat de aangeklaagde — niemand anders — aan die gruweldaad schuldig was.

Ten slotte rekwireerde Zijn Ed. Gr. Achtb., dat het den hove mogt behagen, den beklaagde te veroordeelen tot de straffe des doods, uit te voeren op een schavot binnen Arnhem, door hem aan eene galg op te hangen, dat er de dood na volgt.

De verdediger, mr. *Reigers*, heeft daarop zijne gewigtige taak aangevangen. Toegerust met eene naauwkeurige kennis van alle bijzonderheden dezer omslagtige zaak, heeft hij in eene uitvoerige rede, welke gedeeltelijk in eene avondzitting werd uitgesproken, de beschuldiging, als op een onvolkomen berustende, bestreden.

De uitspraak is bepaald op donderdag den 15. dezer.

ROTTERDAM, den 14. November. De landverhuizing schijnt ook binnen deze stad een' aanvang te nemen; de familie *van Dyk* uit deze stad, bestaande uit man, vrouw en kinderen, vertrekt en bevindt zich aan boord van een naar Amerika bestemd schip, om aldaar, benevens een overgroot getal Zeeuwsche en andere landgenooten, die zich mede aan boord bevinden, hun geluk te beproeven. Vele andere familiën, zegt men, maken zich alhier tot hetzelfde einde gereed.

— Men verneemt dat alle de veroordeelden, ter zake van de ongeregeldheden die te Delft hebben plaats gehad, hebben afgezien van het beroep in cassatie, hetwelk sommigen

EEN PERZISCHE FIELT.

De wereld ligt voor u; wees een schurk en gy zult uw fortuin maken.

DRYDEN.

In eene stad in Perzië woonde Allaverdi, die, ver van zijnen naam (van God gezondene) eer aan te doen, een ware bode des duivels scheen, om zijner arme, al te goede moeder en der gansche buurt tot plaag en kwelling te wezen. Het eenzelvige leven bij zijne moeder aan huis begon hem weldra te vervelen, zoodat hij zich daar van dag tot dag zeldzamer liet zien; en ofschoon al oud genoeg, om uit het vertrek der vrouwen in het gezelschap van mannen te worden toegelaten, bragt hij zijn tijd liever in de nabijheid der bazars en karavanseraas door, waar hij door het verrigten van boodschappen en kleine diensten voor kooplieden en reizigers nu en dan een paar geldstukken opdeed. Zelden kwam hij naar huis, zonder iets meê te brengen, dat hij bij zijnen voorraad leggen kon; de winst van 't geen men hem voor zijn gedane diensten gaf, schoon ook niet zelden van 't geen hij gestolen had van de waren, die men hem ter bezorging had toevertrouwd. Eenige ontdekkingen van dezen laatsten aard en de daarop gevolgde straffen verminderden het vertrouwen, dat men in hem gesteld had, en vaak bleef hij dagen lang zonder iets te doen te hebben; daar hij nogtans in eenige jaren een tamelijken voorraad van geld en goederen had bijeengebragt en 't huis zijner moeder nog altijd voor hem open stond, stoorde hij zich daar weinig aan en gaf zich thans meer dan ooit aan 't spel en vermaak over.

Hij was nu in den leeftijd, dat het bloed sneller vloeit en het hart in de verwachting van nog ongekende genietingen hooger slaat: wanneer de verbeeldingskracht van den Perziaan bloemen en juweelen op het pad der schoonheid strooit en de naakte rotsen van zijn arm vaderland met lustwaranden, fonteinen en rijke en gelukkige bewoners bedekt.

Allaverdi vertoonde zich thans drukker in zijne eigene buurt, gewoonlijk met een valk op de vuist en in het gezelschap van den valkenier eens nabuurigen Khans, die hem de afrigting van dezen vogel leerde. Eene andere zijner geliefkoosde uitspanningen was het afrigten van brievenduiven; 't welk bij onderscheidene jaloersche mannen in de nabuurschap ernstige bezorgdheid verwekte en veelvuldige, hoewel nuttelooze klagten voor de moeder bragt, welke van lieverlede al haar aanzien bij haar bedorven zoontje verloren had.

Wanneer hij zijne duiven zoo op het platte dak van zijn huis oefende, gebeurde het meermalen, dat de jongeren op de nabuurige daken overfladderden; dan moest hij haar over de muren en daken zijner buren naklauteren, waarbij hij zich niet weerhouden kon, een oog op dezer vrouwen en dochteren te werpen, die hij op de binnenhoven bezig vond. Eene beleefde vraag naar zijne vogels verwittigde eene eenzame jeugdige schoonheid van zijne aanwezigheid en van zijne bedoeling; een half onderdrukt lachje en een heimelijke wenk gaf den jongen bezoeker het teeken, dat zij iemand zag naderen. Intusschen werden de sluijers zelden eng toegehaald of vastgemaakt, wanneer het baardelooze gezigt en de sierlijke gestalte van den stouten klimmer zich vertoonde, en een druk gefluister, een verstolen blik en een veelbeteekenend lachje beloofden hem vergiffenis voor de tegenwoordige indringelijkheid, en lieten hem geen twijfel over, of een tweede bezoek zou even goed worden opgenomen, bijaldien zijne bezigheden hem eens weder dezen weg uitbrengen mogten.

Op zekeren dag moest hij zijne lievelingen op een grooten afstand vervolgen, en vond die eindelijk op een hoop Turksche weit verzameld, die men daar om te droogen had uitgespreid. Pas had hij ze weder in zijn bezit, toen hij merkte, dat zijn geroep ook de opmerkzaamheid van nog anderen, dan zijne duiven, had opgewekt — een allerliefst vrouwengezigt keek juist over den scheidsmuur en verdween even spoedig weder. Allaverdi gluurde schroomvallig in den hof neer, om de gelegenheid op te nemen, en was blij, de lieflijke schoone daar geheel alleen te zien, met de oogen naar de plaats gerigt, waar hij zich bevond. Ditmaal kon hij niet naar zijne duiven vragen; want die had hij reeds; maar met iets diende hij zijne tegenwoordigheid toch te verontschuldigen. Hij begon dus eene rede in den besten smaak, met invlechting hier en daar van een Perziaansch vers, dat hij zelf zoomin als zijne toehoorderes verstond; doch daar Mirza, van wie hij ze leerde, dezelve bij soortgelijke gelegenheden gebruikt had, maakte hij daaruit op, dat ze wel gepast moesten zijn.

Onder zijne toespraak, die goed werd opgenomen, had hij tijd, om de persoon, tot wie ze gerigt was, te beschouwen en te bewonderen. Zij was jong en van middelbare lengte; haar sierlijk gevlochten zwart haar hing haar in rijke vlechten over rug en schouders neer; van voren kwamen twee breede lokken van onder den tulband te voorschijn en kronkelden zich aan weerszijden van haar sterk geblanket gelaat; hare wenkbraauwen en de randen der oogleden schitterden van de zwartste tint, die fijn spiesglans slechts vermag te geven; een zachte schaduw van dezelfde donkere kleur breidde zich over het bovenste gedeelte van het gezigt onder de oogen uit en stak zeer bevallig af bij hare oranje-kleurige vingers en nagels, die zij, als een doorzigtigen waaijer, voorhield; haar lagchende mond geleek een halfgeopend koralenkistje, waarin de witte tanden als paarlen glinsterden. Een kort kleed van verschoten groen fluweel, met oude gouden tressen bezet, dat met eene

hunner hadden doen aanteekenen en allen verzoeken om gratie hebben ingediend.

's HERTOGENBOSCH, den 15. November. Menigwerf hoorden wij klagen, dat ieder dagblad thans over landverhuizing naar Amerika spreekt, maar dat nog geen blad bijzonderheden, of voorwaarden, tot deze landverhuizing benoodigd, mededeelde, noch ook de commissie, welke zich hier te lande voorloopig met dezelve bezig hield; dat men dus niet wist waar zich te vervoegen, of wanneer men kon vertrekken. Wij zijn thans in staat gesteld de volgende bijzonderheden mede te deelen, welke de heer Mr. *C. Verwayen*, te Nijmegen, secretaris der Commissie voor Landverhuizing, die op iedere, mits bij gefrankeerde brieven, gedane vragen gaarne zal antwoorden, de goedheid gehad heeft, ons in een brief van den volgenden inhoud te bezorgen:

„« In antwoord op UEd. geëerden dient, 1°. dat er zich nog geene bepaalde Commissie van Landverhuizing, buiten de onze, voor de Katholijken althans, heeft gevormd, en 2°. dat er zich slechts hier en daar vereenigingen, associatien, meestal gemengde, Protestantsche en Katholijke hebben opgeworpen, uit loutere speculatie, namelijk, om in Amerika land te koopen, en dat weder met winst aan anderen over te doen.

« Zij, die met ons het land verlaten, en alle Katholijken worden uitgenoodigd zich zoo veel mogelijk aan ons aan te sluiten, hebben geen ander doel dan hunne geestelijke en vooral tijdelijke welvaart te bevorderen hetgeen het gemakkelijkst en voordeeligst geschiedt, wanneer de Katholijken, in plaats van zich te isoleren, zich tot één punt van vereeniging in Amerika begeven.

« Voor het godsdienstig en maatschappelijk onderwijs wordt bereids alhier gezorgd, zoodat, indien het ons al niet mogt gelukken, daarover dadelijk bij ons vertrek te beschikken, het verkrijgen daarvan in Amerika toch wordt vergemakkelijkt.

« Geneeskundige hulp wordt ons ook spoedig verzekerd.

« Dit weinige in algemeene trekken om het belang van vereeniging en zamenwerking te betoogen.

« Er is nog een voornaam punt, dat ons tot doel strekt der gedane uitnoodiging.

« Door vereeniging kan een ieder, hoe weinig gelds hij ook overhoudt, uit de eerste hand, met ons, land koopen, hetgeen anders bij kleine sommen niet kan geschieden, vermits het gouvernement niet minder dan 1/8 sectie van een township, 80 akkers, verkoopt. Daarenboven wordt een iegelijk tegen afzetterijen en bedrog gevrijwaard, de gewone gezellen van speculatie-handelaars.

« Vermits wij in November of December het schip gaan bespreken en de middelen van overtogt, om in Februarij te vertrekken, is het zaak, dat zij, die met Februarij willen medegaan, bepaaldelijk vóór ultimo dezer maand zich bij ons aangeven en tegen eventuele schade, bij niet naleving hunner belofte, een gedeelte van het overtogts-geld storten tegen afgifte van kwitantie, enz." *(de Tyd.)*

MENGELINGEN.

Spokerij zonder Spoken.

De heer PIERSON, een Bouwmeester te Londen, een man van een verlicht verstand en niet alledaagsche bekwaamheid, kwam eens, uithoofde van bezigheden, op de buitenplaats van eenen rijken Baronnet. Daar de avond viel, eer hij zijne opnemingen voleindigd had, besloot hij, op raad van den landeigenaar, den nacht op het buitengoed door te brengen; en dewijl hij door dezen en geheel deszelfs familie, steeds met de grootste onderscheiding behandeld was geworden, kwam het hem ook in het geheel niet vreemd voor, toen men hem, nadat hij den avond onder gezelligen kout, en het genot van een goed maal had doorgebragt, een der beste vertrekken van het kasteel tot zijn nachtverblijf aanwees.

Het was een' stormachtige nacht. De wind huilde door de lange gaanderijen en hooge portalen. De regen kletterde tegen de ramen. En het was tusschen beiden, of het oude slot op deszelfs grondslagen waggelde.

« Een vreesselijke nacht!" zeide de bouwmeester, terwijl hij zijn lamplicht uitbluschte; en zich op zijne legerstede nederwierp.

Des anderen morgens verscheen hij bleek en uitgeput aan het ontbijt; als na een' slapeloozen nacht. Maar toen gastheer en gastvrouw vroegen, of hem iets deerde, gaf hij een ontkennend antwoord. Dat dit antwoord slechts door de welwillendheid werd ingegeven, was duidelijk te bespeuren. Maar toen de gastheer en deszelfs vrouw bemerkten, dat hunne belangstelling aan den geachten gast lastig werd, hielden zij ook op met vragen. En bij het nazien der veranderingen en verbeteringen, die hier en daar in het kasteel zouden gemaakt worden, was het minder gezellig ochtendverkeer weldra door allen geheel vergeten; ook door den Bouwmeester, die thans zelfs meer dan anders luchtig en vrolijk scheen.

Nieuwe bezigheden', het ruwe weder, maar vooral de hartelijke aandrang der familie deden dezen zijne terugreis naar Londen nog een dag verschuiven; maar toen hij den volgenden morgen uit zijn slaapvertrek te voorschijn kwam, wekten zijne bleeke gelaatskleur en holle oogen in die mate de aandacht van allen, dat de landedelman zijnen gast, na het ontbijt, in zijn boekvertrek riep, en hem ernstig afvroeg, wat hem toch deren mogt.

Deze verhaalde nu ook onbewimpeld zijn wedervaren.

« Naauwelijks," zeide hij, « had ik mij 's avonds te bed begeven, of ik voelde mij als door honderd armen daaruit opgetild en omhoog geheven. Nu eens, was ik boven, dan weder lag ik onder het bed. Nu eens was ik bij de deur; dan weer bij de vensters, of midden in den grooten schoorsteen. Ik had bij het te rusten gaan, het lamplicht zorgvuldig uitgebluscht; en toch was alles helder. Ik kon ieder voorwerp in de kamer duidelijk onderscheiden; en zag allerlei fantastische gedaanten, te wild en te afschuwelijk om ze te beschrijven. Het was geen bedrog. Ik voelde de beweging. En toch — zonderling! — 's morgens lag ik evenwel weder in mijn bed; moe en afgemat."

Nu vertelde de Baronnet, dat dit vertrek reeds sedert lang een' kwaden naam gehad had; dat niemand er wilde slapen; ja, dat zelfs geen dienstbode gaarne alleen in hetzelve ging. Evenwel, voegde hij er bij, hij voor zich had het een en ander altijd slechts als dwaze grillen beschouwd.

Toen de heer PIERSON zijnen gastheer vrijheid verzocht, om het vertrek te mogen onderzoeken, werd hem dit volgaarne toegestaan. Ja, ik geloof zelfs, gelezen te hebben, dat deze hem tot dit onderzoek aanspoorde.

Weldra vond PIERSON dat de schoorsteen van boven toegemetseld was, en er dus geen lucht in het vertrek kon komen; dat de vensters nooit geopend werden; en de deur bijna altijd gesloten bleef, omdat schier allen het zoogenaamde Spook-vertrek mijdden. Ook ontging het zijne aandacht niet, dat de kamer zich juist in een vleugel van het slot bevond, waar het dak niet de geringste opening had. En uit een en ander besloot hij, dat welligt de in het vertrek beslotene lucht zoo op de hersenen werkte, dat daardoor eene soort van momentanele krankzinnigheid veroorzaakt werd.

Zoodra hij dit vermoeden had medegedeeld, werden er arbeiders aan het werk gezet, om, zoo mogelijk, het kwaad te verdrijven. Deuren en vensters en schoorsteen werden open gemaakt en twee openingen in het dak gebroken. De luchtstroom, die zich daardoor ontlastte, was van zulk eenen *mephytischen* aard, dat een der werklieden flaauw werd en, als zijne kameraden hem niet gegrepen hadden, stellig van het dak zou gevallen zijn.

Den volgenden nacht sliep de heer PIERSON weder in het vertrek, maar ditmaal zoo gerust, als op zijn eigen bed te Londen. Te gelijk met de bedorvene lucht waren alle spokerijen verdreven. B.

Gegoten marmer.

Eerst onlangs hebben de dagbladen melding gemaakt van deze uitvinding. Thans is dezelve reeds zoo verre gevorderd, dat er eene fabrijk met dat doel te Charlottenburg is opgerigt, waarvan men bereids de eerste proeven ontvangen en onderzocht heeft. Deze, nu, zijn boven verwachting uitgevallen. Het gegotene marmer heeft al zeer veel overeenkomst met het Carärische, is even hard en even doorschijnend bij de bewerking. Daarmede wordt alzoo de beeldhouwkunst een nieuw tijdperk geopend. De beelden zullen even goed in marmer kunnen gegoten worden, als dit thans in gips geschied, zonder, evenwel, de zachtheid of broosheid van het gips te hebben; buitendien zal men dezelve tot zoo lagen prijs kunnen vervaardigen, dat ook mingegoeden ze zich kunnen aanschaffen. De voet gegoten marmer zal niet meer dan eenen thlr. kosten. De door de heeren MÖSER en KIRCH gedane uitvinding is nog een' geheim, maar zij verheelen het niet, dat zij de stoffen voor hun marmer uit Boheme laten komen.

Journalistiek.

Er zijn tegen 1847 weêr vijf nieuwe Couranten aangekondigd; een voor Gods koningrijk (bij KEMINK en Zn.); een voor de Hervormden (bij NOMAN); een voor de registratie (bij dito); en een alledaagsch blad, waarvoor de geldmiddelen nog worden te gemoet gezien. (Amst. C., 11, HB., 13. Oct.) Benevens eene Kerkelijke courant, (bij VAN BOMMEL en VAN VLOTEN te Amersfoort) een donderdagsblad, aanbevolen aan de genade Gods, de liefde aan Christus en de gemeenschap des H. Geesten à ƒ 1.37½ per kwartaal.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 19. November. Sedert den 17. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Transit, T. Smit, Cadix, zout.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG,

19 November 1846.

De Nederlandsche mudde.		De Nederlandsche mudde.	
O. Z. Tarwe (1845) .	- 10.75	W. Paardenboonen .	ƒ 7.20
N. dito dito . . .	- 11.50	W. Gr. Erwten . .	- 10.65
O. Walch. Tarwe (1845)	- 11.00	W. Witte dito . .	- .
Nieuwe dito . . .	- 11.70	Z. Paardenboonen .	- 7.00
O. Rogge (1845) . .	- 9.00	N. Z. Gr. Erwten . .	- 10.25
N. dito	- 10.00	W. Koolzaad . . .	- .
Winter garst (1845)	- 6.50	Zomer dito . . .	- .
Zomergarst	- 6.00	Raapolie . .	ƒ 36.50 p. v.
Haver	- .	Patentolie . .	- 38.50 -
Boekweit	- .	Lijnolie . .	- 35.00 -
W. Wittebonen . .	- 11.00	Lijnkoeken ƒ 11.00 de 104 st.	
Dito Bruineboonen .	- 12.00	Raapkoeken . .	- -

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 5 ure.
Sluiting des avonds 6 «
Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Oostpoort ten 10 ure.

zware zilveren gesp om de middel gesloten, doch voor den boezem open was, om het rood zijden hemd te vertoonen, bedekte ze bis ten halve hare gernike katoenen broek, die, met korte, vreemd gestikte kousen en groene pantoffels, het hoofdbestanddeel van hare kleedij uitmaakte. Voorts droeg zij om het voorhoofd een lint met groote goudstukken, en hals- en armbanden van echte Hollandsche dukaten.

Allaverdi stond als betooverd, tot de schoone hem met de zoetste woorden uitnoodigde, om de ladder langs in haren hof af te klimmen en door hare woning heen te gaan, vermits zij het te gevaarlijk voor hem hield, zoo met zijne duiven beladen over de daken terug te keeren. Vol verbazing over deze voorkomende vriendelijkheid van de schoonste onder alle schoonen, gelijk hij haar beleefdelijk betitelde, gehoorzaamde Allaverdi en klom af. Thans stonden zij beiden op gelijken grond; maar naauwelijks had zijn voet de aarde geraakt, toen hij zich plotselijk het gevaar voor den geest bragt, waarin hij zweefde, bijaldien de mannen der familie hem hier ontdekten; en bij deze voorstelling voelde hij zijne verrukking dadelijk merkbaar bedaren.

Maria – zoo heette de jonge schoone – bemerkte zijne verslagenheid en haastte zich, zijne vrees door de verzekering te verbannen, dat zij eene weduwe, gebiederes in haar eigen huis en eene Armenische was, gelijk hare kleeding reeds genoegzaam verried. Haar man was een Engelsch korporaal geweest, die met den gezant in het land gekomen en later in Oostindië gestorven was. Allaverdi, op die wijze gerustgesteld, begon zich thans op nieuw in komplimenten uit te putten, volgde zijne beminnelijke gastvrouw in huis en slurpte, met een gebed voor haar welzijn, den grooten beker wijn uit, dien zij hem optroog. In den loop van het gesprek bleek, dat de tante zijner moeder en hare grootmoeder, ondanks 't verschil van beider godsdienst, gezworen vriendinnen geweest waren. Om deze familiebetrekking te hernieuwen, noodigde Maria hem ten avond-maaltijd uit, waarbij zij overtuigd was, dat haar broeder, al ware 't enkel uit achting voor de lieve grootmoeder, hem allervriendelijkst ontvangen zou. Er was niet veel kunst van overreding noodig, om hem die uitnoodiging te doen aannemen, en zij scheidden dus met de belofte van spoedig wederzien.

Allaverdi vond in dit gansche avontuur wel wat raars, en alles scheen hem in de geschiedenis van het dametje wel niet regtig toe; maar toch was hij besloten, om de oplossing van het raadsel te gemoet te zien en er in allen gevalle zijne moeder geen enkel woord van te zeggen, daar deze het voor eene doodzonde zou hebben aangezien, dat hij met Christenen aan tafel ging en wijn dronk. Met ongeduld zag hij den avond tegen, en het donker was naauwelijks gevallen, toen hij zich naar de woning zijner gastvrijo nieuwe bekende begaf.

Bij zijn binnenkomen vond hij deze in een druk gesprek met haren broeder, die, tot zijne bevreemding, meer van een Koerd van middelbare jaren, dan van een Armeniër en een broeder van Maria had. Intusschen werd hij door beide vriendelijk ontvangen en hem de eereplaats tusschen drie of vier andere gasten aangewezen, die al het voorkomen van ondernemende jonge mannen hadden en trots den besten Christen hun glas arak vóór den eten ledigden, alhoewel hunne schitterende kleeding en de rijke dolken, die zij in den gordel droegen, hen als Muzelmannen doden kennen. Allaverdi was geen streng inachtnemer der onthoudingsvoorschriften van den Koran en voegde zich gemakkelijk in de losse manieren van het gezelschap. Zonder schroom vatte hij den beker met den verboden drank op; met eenig vermaak luisterde hij naar de gloeijende beschrijvingen hunner feestgelagen in de steden en van hunne avontuurlijke daden in het gebergte – die alle met voordeel en winst voor hen eindigden; en heimelijk betreurde hij, de gaven, die zij in hem roemden, zoo lang verwaarloosd te hebben. Zij prezen zijnen ontvlammenden ijver en gaven hunne hoop te kennen, dat hij zich eenmaal als een uitstekend man bij hen in de zwarte tenten onderscheiden zou. Hij wilde juist om nadere verklaring vragen, toen het eten werd opgedragen en hem zulks belette.

Nooit had hij zulk een maaltijd bijgewoond, die hem waarlijk vorstelijk toescheen, en hij dacht te droomen en eene Houri uit het Paradijs voor zich te zien, toen de bekoorlijke Maria hem den beker vol parelenden wijn aanbood. Na den eten werd een prachtige caleron voor hem geplaatst, uit welks roer hij den rook van den kostelijken Schiraz-tabak inzoog, welke, door verkoelend rozenwater heengetrokken, ten uiterste verfrisschend was. Zoo genietende, verzonk hij in de aangenaamste droomerijen, tot de klank van de gourka en de komst eens dansenden knaaps hem daaruit opwekte, die zich met langzame schreden bewoog en zijn lang neerhangend haar bevallig rond deed zwaaijen. Allaverdi verklaarde, nimmer iets fraaijers gezien te hebben, toen Maria op eens eene kleine tamboerijn opvatte, zich in eene der bekoorlijkste houdingen wierp, hem lagchend aanlonkte en door een gerekten trillenden toon, dien zij aan het speeltuig ontlokte, zijne opmerkzaamheid gaande maakte. Hierop voerde zij eenen dans uit, in eene reeks van sprekende wendingen en gebaren bestaande, waarbij zij zich naauwelijks van de plaats bewoog; ten slotte liet zij de tamboerijn kunstig op ééne hand dansen, terwijl zij met de andere haren gasten een sierlijk goeden nacht toewuifde, en toen in de binnenvertrekken verdween. (Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.